

Сърце без броня

Мария Мичева

Издател - Фондация „Буквите“
2004

Мария Мичева
„Сърце без броня“
Copyright © 2004 Мария Мичева

© Георги Пеличев, художник на корицата, 2004
© Фондация „Буквите“, 2004

ISBN 954-9375-06-4

жива вода

СЪРЦЕ БЕЗ БРОНЯ

Сърцето без броня, открито оставих.
 А исках с метал да го скрия.
 На хората честни реших да раздавам
 сърдечната светла магия.
 Защото не мога да хлопна вратата.
 Че аз без врати съм родена.
 Приемам ги. Давам им истина свята.
 Кой колкото може да взема.
 И знам, че раздам ли се цяла, до края,
 ще хвърлят те своята броня.
 Ще върнат доброто. Съвсем не мечтая.
 И празни миражи не гоня.
 Ще върнат стократно дареното с обич.
 Ще пазят сърцето открито.
 Защо ми е броня? Обичам ви, хора!
 Не ни трябва нищо прикрито.

МЕЧТА

На Петя Дубарова

Понякога мечтая да съм бяла –
 един лъч слънчев, светлина
 все още неразтворена и сбрала
 дълбоко в себе си дъга;
 като снежинка да съм бяла –
 сурова, нежна и добра,
 способна да пречисти цялата
 осъществена грозота.
 А всъщност, бяла съм – косата
 искри от тежка белота;
 и дух – свободен, бял – отмята,
 отрича своята тъга,
 за да успее преко болка,
 напук на всяка суета,
 от мене да раздам аз толкова,
 че всички ви да преродя.

ОБИКНОВЕНИ НЕЩА

Душата, младата, гори.
 Изгаря в непривични мисли.
 Сърцето, болното, трепти
 и къта пориви най-чисти.
 А тялото многострадално
 опитва се да им навакса.
 И скърца, стене жално-жално,
 че взе живота свойта такса.
 Не се предавам. Ще горя.
 Ще гоня светлите миражи.
 Пък може все пак да спася
 това, което ми отказа
 дотук съдбата-проклетия.
 Откривам светлата магия
 на любовта.
 Не се надявах
 наскоро да я срещна пак.
 Животът взе.
 Животът дава.
 Тече привичен кръговрат.

* * *

Безумно рано е да се предавам.
 Безумно късно – да градя отново.
 В средата на живота си сменявам
 приоритети, принципи... Готово
 не идва нищо. Ще упорствам.
 Ще се открия и пресътворя.
 Ще търся вече точно словото,
 попило цяло същността –
 да ми помогне без остатък
 да взема идващите дни,
 и щом покрие ме земята
 да не приключвам със „Прости!“

ЕДНОРОГ

За приказка такава отдавна бях дочула –
 живеел още нейде, в невиджана страна,
 дух снежнобял и нежен, прекрасен и трагичен,
 самотник безнадежден всред свят от суета.
 Чрез него можел всеки сърцето да прелисти,
 проверка да направи на своята чистота –
 човечен ли е ощеи има ли си мисли,
 спасени от поквара, нехванали ръжда.
 Той, еднорогът, можел с единствен допир само,
 с един-едничък поглед това да прецени.
 И после давал избор – богатство преголямо
 дали да вземеш искаш, или ще ти тежи.
 Съкровището било от планина по-тежко;
 от пясък по-безкрайно; по-чисто от сълза...
 Съкровището било крила за дух човешки...
 безценно, величаво... То било Любовта.

Замислям се аз често над приказката стара.
 И виждам в тази смешна измислица сега,
 че има нещо чисто – затуй и хващам вярата:
 Живее еднорогът във приказна страна.
 Но ние вече много затънали сме в мерзост.
 Но ние сме се спрели в усойната гора
 и своите души с вериги сме оплели...
 Забравихме мечтите. Тежи ни Любовта.

* * *

В измислен свят ми казват, че живея.
 Така си е. Не споря. Но това
 е моята магия да успея
 да оцелявам в трудни времена.
 Защото този свят ако изгубя,
 ще ме удави сивото в деня.
 Защото по-добре да вярвам в чудо,
 наместо да убивам чудеса.

НУЖДА

Оказва се, че твърде много думи
 научила съм да редя безспир.
 Оказва се, че като във безумие
 измислям си поредния кумир...
 Оказва се, че мога – пък и искам –
 да ходя със разголена душа,
 но все така – безверница – обичам.
 Ще трябва да се уча да мълча.
 Ще трябва да се уча да поглеждам
 на другите със други сетива...
 Ще трябва да повярвам. И надежда
 ще ми е нужна – да се утеша.

* * *

А думите така ме изкушават...
 Примамват ме, зоват да ги държа;
 очакват ме – съмнителна награда...
 и мога с тях света да разруша;
 и мога да изграждам, да рисувам;
 и мога да ранявам и теша...
 Стоят пред мене. А дали си струва
 аз думите във шепи да държа?

СЪРЦЕВИНА

Днес мисля си – що е човекът?
 С душа – устремена в небето,
 със тяло – ни в ада, ни в рая
 и спомени-корен – в сърцето.
 И май на дърво ми прилича –
 с кора ту тъй гладка, ту груба,
 той лято след лято навлича
 премяна връз свойта коруба;
 и прав или крив, все натрупва
 на кръгчета тънки човека
 приятелства, болки и страсти,
 мечти и неволи. Полека
 стреми се така да порасне,
 че птица гнездо да си свива
 в душата-корона прекрасна;
 стреми се да трупа и сила;
 и сянка да хвърля безкрайна;
 тревата под него да пее
 и в своята песен омайна
 живота си да му прелее...
 А крие дълбоко, дълбоко
 под всичко – под клони и корен,
 онуй нещо – чисто и кротко,
 провеждащо сок чудотворен,
 наречено кратко и точно
 със дума от обич опалена;
 и скрива от себе си даже
 сърцевина непогалена.

РЕАЛНОСТИ

*Несбъднатата романтичка
 несмело от очите ми наднича.
 Отблъсната, отречена, кат птичка
 опитва се със песен да привлича
 вниманието на жената помъдряла.
 Защо упорства? Не разбра ли тя,
 че днес романтиката е незрялост,
 че има по-същественни неща?
 Семейство, работа, пари...
 това е важно днес. Да спreme
 да си играем на игри
 и да мечтаем друго време.
 Какво ни топли изгрев плах,
 какво ни дава кротко цвете?
 Заспивай, мила. Че за смях
 ще станем скоро ние двете.*

ДОН КИХОТ?

*Разгъват ветрените мелници
 поскързващите си криле.
 Зоват ме скучните ми делници
 към по-реални светове.
 А аз въпроси си задавам,
 не спирам, ровя в мен сега.
 И отговор не получавам.
 Кънти привична тишина.*

* * *

*Защо ли вярата си губим?
 Защо убиваме сами
 надеждата със думи груби?
 Какво ли ще ни утеша,
 ако не пазим тези – двете?
 С тях щедро Господ ни дари.
 Пазете ги, сърца. Пазете!
 За да се сбъдват и мечти.*

ЕСЕННО

На есента усмивката поднася
 последен цветен спомен с дъх на лято.
 Ще се разстели скоро пак мъглата.
 Ще ни покрие есенното злато.
 Усмиввам се и аз – позаслепена
 от пъстрите и багри. И с въздишка
 отмятам календара. Спира в мене
 на времето обърканата нишка.
 Сезоните все тъй ме отминават.
 Промените се раждат... и умират.
 А аз безмълвно ги следя от прага.
 Кога ще го прекрача? Кой ме спира?

ПРИМИРЕНИЕ

Какво ще остане, когато безвремие
 обземе ума ми и почна сама
 да давам, каквото животът ме учи?
 Задавам въпрос. А не искам да спра,
 та отговор ясен да получа.
 Не искам! – креци помъдрялата ми душа.
 Отказвам да мисля.
 И тъй ми се иска
 да бутна горчивата чаша сега...
 Но няма да стане.
 До край ще изпия
 отровното биле.
 Разбирам това.
 И може би чак след това ще открия,
 че чашата моя
 е пълна с мечта.

ВОПЪЛ

Зелени ливади ме викат в съня ми.
 Зове ме на детството светлия глас.
 Така ми се иска да бъда отново
 дете – да се смея на глас,
 да тичам през локви,
 дъждът да ме гали,
 да хващам луната,
 насън да летя,
 да вярвам, да мога...
 О, хиляди вопли...
 Зелени ливади ме викат в съня.

ТРЕВА

Зелена, мека, непогазена.
 С вид крехък,
 ала стрък след стрък
 стои тревата –
 тъй опазена...
 Пробила пръст със нежен ръб
 покрива всичко.
 И това е
 прекрасна приказка за мен.
 Как щè ми се
 като тревата
 да бъде утрешния ден.

ДЪРВЕТА

*Възправя снага – дръзновена и млада...
А клоните – пристан за песен сега,
полека протягат се – жива наслада
да вземат сами от света...*

*Изсъхнали клоните драцят небето,
разкъртени корени ровят земя.
И празна корубата зей там, където
преди беше пълно със жива вода.
Ни капка от живата влага не свети.
Ни лист от щастливата зеленина.
Изправено още, дървото не сети,
че пролет обви изгорена снага.*

*Протегнало щастливи клони,
напъпило за нов живот,
дървото облаците гони,
обрича се да дава плод.
И ще успее. Има корени
дълбоко в майката-земя.
Погалвам клонки непокорни
с възхита. И благодаря.*

МАДОНА

Великден е.
 А няма радост в мене.
 Великден е, а аз стоя сама.
 Една икона като в заслепение
 почиствам. Пуст ми е дома.
 От нея ме поглежда тя – Мария,
 прегърнала светия младенец.
 Поглеждам я и аз, а после трия
 сълзите си от трънния венец.
 Очите и са благи и добри.
 Очите и ми казват: „Приеми го.
 Недей да плачеш. И най-после се смири.
 Недей да стениш като в иго.
 Децата ни си имат своя истина.
 Децата ни променят днес света.
 А нашата съдба – да ги родиме.
 И да отворим път на младостта.
 Да, майки сме. И иска ни се винаги
 да ги закриляме и пазиме от зло.
 Но те за туй не са орисани.
 Те теглят своето тегло.
 Недей да ги кориш. И спри да плачеш.
 Дари им своята топлина.
 Пусни ги да летят със вятъра.
 Един ден ще се върнат у дома.“

СРЕДНОЩНА МАДОНА

*Среднощ е, а край пламък на свеещица
забравила за вихъра навън,
приведена над пъстрата шевица
жената взеше копринен сън.
Рисуваше със свилената нишка
ливади, пеперуди и цветя,
а пръстите и – влюбена въздишка –
бродираха щастливи пролетта.
Забравила и тежест, и умора
(на грижи бе отдаден пак денят),
привикнала на труд за много хора,
усмихната извезваше плата
и дъхаше ноцта на свежи билки,
потоци буйни, житни класове,
и сякаш чух как весели броилки,
подвикват в мрака детски гласове...
Ръката гали свилената прежда,
лицето – позлатено от свеещта...
Среднощната мадона... Как подрежда
сред зимата извечна красота.*

МЛАДОСТ

„Обичам те, Ани!“ – Чета на стената
 на някакъв грозен панел.
 Това младостта е. Как дръзко се мята,
 как крачи към своята цел!
 И става ми мило. За всички тийнейджъри.
 Завиждам на устрема прям.
 За тях още няма побъркани делници.
 И техният свят е голям.

ПОД ДЪГАТА

Днес бяхме на екскурзия с децата.
 Прекрасен ден от мека светлина.
 И случи се да минем под дъгата
 на есенния ден пред вечерта.
 Сега светът ще стане ли различен –
 сияйно-пъстър, нежен и добър?
 Или отново, спазвайки приличие,
 ще стиснем здраво черния чадър?
 Дали ще можем – ей така, по детски –
 да се отворим за това небе,
 дарило ни усмивка от копнежи
 и шанса, да повярваме, че те
 ще се превърнат в обич неживяна,
 в очакван празник, в ден на радостта?
 Около мен децата се засмяха,
 а аз изтръпнах – сбъдва се мечта.

ВЕЛИКДЕН

Великденче набрали ми децата,
 поднасят ми букетче от сърце.
 И обич непресторена и свята
 сияе върху детското лице.
 „За теб, госпожо“ – мило ме поглеждат.
 Прегръщам ги. Как засия денят
 със детската им обич и надежда.
 И аз обичам ви, деца!

ДЕТСКИТЕ ОЧИ

на Иринка

„Сред капчици от ноцната роса,
 върху опънат лунен лъч, унесено
 танцува фея...“ – Приказка редя
 на малкото дете, с очи тъй блеснали.
 И става чудо – феята за нас
 разперва дрешка от листо на роза,
 погалени от звънкия и глас,
 политаме с мечтите си в простора,
 обгърнати от вярата, че имат
 невидими криле душите наши...

Обичам да поглеждам в детските очи.
 В тях е събрано чисто щастие.

* * *

Съмнение обгръща ме. Навярно
 не съм могла да бъда откровена.
 Възможно е заблудата коварно
 да е превзела мисълта ми есенна.
 Възможно ли е да измисля тебе?
 Измисляла съм себе си дори.
 Какво да сторя? Нямам много време.
 Каква ли невъзможна истина
 ми предстои?

ПОУКА

Да, странно нещо е животът.
 Мори ни, суче ни, върти...
 Изкара ни дъха, а после
 засипе ни и с благини.
 На мен съдба такава спретна,
 че чудя се как оцелях.
 Години бях държана в клетка.
 А след това летях...
 Отне ми вяра, радост, обич,
 скова душата в плен.
 Сега дарява ми отново
 дух млад и окрилен.
 Но пак игрички си играе.
 Засипа ме с любов,
 която само ме накара
 да секна своя зов.
 Внимавам за какво се моля.
 Това поне научих.
 Защото може прѐко воля
 и то да ми се случи.

*БИТКА**на Валери*

*Ти казваш – битка сме започнали.
 На бойното поле сега
 и двама с тебе сме заложили
 ценените от нас неща.
 Опитваш се да ме направиш
 отново силна и добра.
 Ти смело вярата си даваш.
 Аз ти се чудя за това.
 Опитвам се да ти докажа,
 че няма изход, нито край.
 На думи сякаш вече мразя
 така бленувания рай.
 Не искаш думите да гледаш.
 В сърцето ровиш. Затова,
 една жадувана победа
 ще взема да ти подаря.*

*ИМА**на Нели и Антон*

*На този свят ме чакат още много
 невиджани, непробвани неща –
 не съм омесвала тесто сурово;
 не съм тъкала халище сама;
 не съм видяла изгрев над пустиня;
 не ми е шепнал Тихи океан;
 не знам какво е джунгла и корида;
 не знам какво е гейзер и вулкан;
 по опнато въже не съм вървяла;
 и бели ноци що е – аз не знам.
 До седмото небе не съм летяла...
 Животът ме очаква... НеЙде там.*

* * *

Сърцето ми – пробита лодка,
 потъва във самотно пътешествие.
 Душата ми, разкъсана от слово,
 очаква вече второто пришествие.
 А аз – отчаяна и жалка,
 опитваща се себе си да слея,
 от дъното – небе да си направя,
 и сякаш все напук да оцелея...
 се питам днес – отново, и отново:

Без вярата как мога да успея?

* * *

Една паралелна вселена мечтая.
 Една паралелна вселена,
 където да мога и аз да позная
 взаимна любов вдъхновена.
 Където да няма ни грижа, ни болка,
 където да няма омраза.
 Там всичко ще бъде и чисто, и волно,
 там всичко ще мога да кажа.
 Една паралелна вселена – свободна
 от завист, от страх, от двуличие...
 Една паралелна вселена...
 Ах, колко
 боли ме от безразличие!

ДУШАТА МИ

Душата ми е пълна със цветя
 (и тук-там малко ядни тръни).
 Обгръща всичко моята душа
 със цветно, неназрачно присъствие.
 Закичва всеки с пролетен венец,
 дарява го със нежност (и със сила),
 да не забравя, че е сам творец
 на пътя свой. Тогава – лекокрила,
 понесена от топъл южен вятър,
 разлистена, зелена (и сурова)
 душата ми раздава аромата
 на дива прелест (тук-таме с отрова).

КРЪСТОПЪТ

В два свята продължавам да живея.
 Единият е сив, обречен.
 А другият е смела светлина –
 на хората е вречен.
 Във първия едва аз оцелявам.
 Там мъча се и крея.
 А в другия пък себе си раздавам –
 трънливи песни пея.
 Проклинам с ярост дните си в единия –
 осъдена. Там плача.
 Блести звезда приказна във другия –
 обичам. Смело крача.
 Два свята. В мене се пресрещат –
 един без друг не могат.
 На кръстопътя, в срещата гореща,
 роди се слово.

БЕЗ МАСКА

на Ени

Представям днес пред другите лицето си такова,
 каквото е в действителност – не ми се слага грим.
 Донякъде – от мързел май, донякъде – за проба:
 каква ли ще ме видят през своите очи?
 И става нещо странно – понякога стъписвам,
 понякога се взират невярващи – „Дали...?“
 А друг път ме поглеждат – кантара си прибират,
 презрително си казват: „Наистина си ти.“
 Това ме забавлява. Понякога – ранява.
 Но вече не придирям на хората. Нали
 това и техен избор, това е тяхно право –
 сами да преценяват какво ще ги мори.
 Дали ще ги умаря на истината взорът,
 или пък на лъжата прикритите очи;
 дали ще искат всичко открито да говорят,
 или ще се залъгват с лукавства и лъжи.
 Без маска ми е лесно. Без грим – пестя пари.
 И всичко е чудесно, додето срещам ви,
 почтени, честни хора! Сащисани дори
 с усмивка ме приехте. И станахме добри.
 А другите... Ах, другите... Тях Господ да дари
 с приятели-неверници и с по-добри везни!

ИСТИНА

Преситени от думи и мълчания,
 преситени от глъч и суета,
 опитваме космични разстояния
 да прекосяваме, но в самота.
 Опитваме се себе си да видим
 в очи далечни – също тъй сами.
 Живота си претакаме кат вино,
 което все не ще да закипи.
 Преливаме от пусто в празно всички,
 и чакаме Съдбата да реши
 да ни открие, да не сме самички...
 А тя, Съдбата, тъжно си мълчи,
 защото и дотегна да ни чака
 да осъзнаем истина една –
 не сторим ли сами насрещна крачка,
 не ще намерим сродната душа.

ПРИЯТЕЛСТВО

на Таня

Благодаря ти, Господи! – че има
 души тъй чисти в този свят свиреп –
 способни да променят, да обичат,
 да се раздават... и да връщат Теб!

ЖИВИ

*Живот на втора употреба
 живеем днес май всички.
 Беснея вече като гледам
 как честни трудещи женички
 се свират в схлупени бараки,
 за да си купят дрешка,
 с която да се позарадват.
 И чудя се с какво ли
 заслужили сме таз „награда“.
 Уж трудим се, и не пилеем,
 стараем се да бъдем всякога
 почтени, а съвсем не смеем
 да се отпуснем според чергата,
 защото тя е къса.
 Защото колкото и да живеем
 по Божия поръка,
 все някак трудно днес успяваме
 да спретнем тѣй нещата,
 че да ни стига и за хляба,
 и да остане за душата.
 Живот на втора употреба
 принудени сме да живеем.
 И Бог, и цар дали ни гледат?
 Поне все още можем да се смеем.*

* * *

*Синята тревожност ме връхлита.
 Все не мога да остана чужда.
 Някак си отново ме оплита
 нуждата да бѣда нужна.
 Някак все ме мѣчат новините,
 спорът на съседите отгоре,
 размисли за Бога и войните,
 мисли за деня ни отговорен.
 Как да продължавам да живея
 с толкова отложени надежди?
 Свет обѣркан!... Как ли да успея...
 през очите ми да се погледнеш!...*

ЦЕННОСТИ

*Плетем интриги, връзваме на възел
душите си за малко късче власт;
и фактите редиме като пъзел,
за да заситим егото у нас.
А колко жалко. Знам, че можем иначе,
и ще опазим своята доброта.
Та времето, изгубено в интригите,
не носи нищо – само суета.*

* * *

*Циничен век на жалки, дребни твари.
Циничен век на шум и суета.
Цинично си живеем и едва ли
ще видим, че Съдбата разигра
отново своите карти и ни праща
знамения – че иде Видъв ден.
Ще ни убие истината страшна,
че не с цинизъм е Спасителят роден.*

* * *

*Движение. Проблясъци. Реклами.
Прикрита бедност. Шумна суета.
Нашарена реалността ни мами –
красиви вещи, кредити, цветя...
В очите на околните се вглеждам.
Тревожност притаена там мъжди.
И няма в тях искрица на надежда.
Не виждам смях във хорските очи.
И пак ме блъсват – блясъци, реклами...
Градът е шарен. Ден обикновен.
Гримирана реалността ни мами
на кредит да живеем ден след ден.*

ГРАДЪТ

Градът – оголил своята мизантропия;
 градът – озъбен, потен и свиреп;
 градът – отхвърлил всякаква утопия,
 че може да обича. Град проклет.
 И само тук-там се вижда още
 по някое усмихнато лице,
 което забелязва звездни нощи,
 което има тупкащо сърце,
 способно да обича и да страда,
 да дава милост, радост да твори...
 Градът – една заслужена награда
 за хората, родени без души.

* * *

Раздипли облак дрипави поли,
 удари гръм, започна да вали.
 Настръхнал вятър клоните замята,
 приведе и тревите до земята,
 заля порой сжежени тротоари
 и всеки скри се – кой където свари,
 а аз протегнах ожаднели длани,
 лицето вдигнах с мисли разпиляни,
 оставих вятър, дъжд да ме докосват,
 прецапах боса пенестите локви
 и се засмях.
 Дъждът отми умората.
 Изчисти от праха града и хората.

* * *

Малки, схлупени къщурки
 зад високите стобори...
 И във тях мъжди надежда...
 И зад тях – мечта се бори...
 Може би – да се превърнат
 в светъл дом в панелен град?
 Или пък да се завърнат
 пак във онзи малък свят,
 дете китки се разменят
 по съседски, с клюкинки?
 Времето ще ги променя –
 то изгражда и руши.
 Но мечтата ще ни гони –
 да се върнем у дома
 както винаги – желани,
 сякаш още сме деца.

НОЩ ПРЕДИ КОЛЕДА

А във натрупа леко... леко
 дългоочаквания сняг.
 Завива тихо с бяла дреха
 забързания, шумен град.

И малки, пухкави, нетрайни
 снежинки приказка шептят.
 Покриват всичко с бяла тайна –
 искрящ, пречистен свят.

И сякаш Бог ми се усмихва
 в светлата нощ – пред Рождество...
 А аз, повярвала, притихвам
 пред Неговото тържество...

ВАРВАРИ

*Живеем си спокойничко, изпълнени с илюзия,
 че варварството вече е далечно.
 Обиждаме изтънчено, играем си със музите.
 И смятаме, че няма нищо вечно.
 И вярваме, че хора сме съвсем цивилизовани –
 владеем виртуалното пространство,
 ядем си зеленчуците, и спорим образовано,
 в света ни вече няма нищо странно...
 Но някъде из сенките на нашите галактики –
 лустросани, подтиснати и скрити –
 живеят си невидими, поръгват ни със лактите
 и дебнат ни първичните инстинкти.
 И някой път – невикани, и някой ден – нечакани,
 превземат ни със крясък и изцяло.
 И в този ден откриваме, че нещо ни е липсвало,
 а варварството в нас не е умряло.*

ЩАСТИЕ

*Но всички сме бойци на светлината –
 добри и грешни, смели и смирени;
 и вечният ни спътник е тъгата,
 а всъщност сме за щастие родени:*

*И щедро да раздаваме, калесани
 със вяра в свободата и мечтите;
 и тихо да прощаваме, отнесени
 от битките, ранили ни душите;
 да крачим пак по пътя си – увлечени
 от красота, с любов благословени,
 защото сме на битките обречени –
 на правото си да творим Вселени.*

ВОИНЪТ

В Япония, преди да извърши сепуко, един истински воин има правото да пусне на свобода птичка.

*Светлината бавно се процежда
през ръба на хоризонт тревожен.
Воинът спокоен я поглежда,
свършил своя избор невъзможен.
Нежно е захлупил груби длани,
приютили беззащитно птиче.
Всичко е във шепите му сбрани –
и смъртта, и радостта да литнеш.
Воинът умира със достойнство –
толкова животи е отнемал,
а сега във чест на своето войнство
сам с възможност да спаси дарен е.
Съскащо изплъзва се стомана
от канията с най-твърда кожа,
после без да трепне, пожелана,
във сърцевината го пробожда.
Птичето над воина се вдига,
вързало с невидим лъч душата
и в смъртта боецът се издига
сам освободен във небесата.*

ОТРЕЧЕНА

Отричам се.
 От болки и копнежии.
 Отричам се
 от песен и тъга.
 Отричам се,
 и знаеща, невежа
 отричам се
 от стих и суета...
 Отричам се...

Отрекох се.

НОВОРОДЕНА

Изстъргала последното си чувство,
 стоя... новородена. И мълча.
 От себе си отказах се... Безумство?
 Или премъдрост? Нежна белота
 покрива всичко. Мога да напиша
 каквото си поискам тук сега...
 А искам ли?
 Новородена – дишам.
 Пред мен е цял живот. За чернова?

ПРОШКИ

Оглеждам празнотата вътре в себе си –
 дали е дъно на пресъхнал кладенец,
 или ехти с крилете на копнежите –
 все още неродени, непредадени?...
 Ослушвам се за смисъла на думите –
 отдавна пропилены..., неизречени...
 И се отдавам тихо на прощаване...
 на другите, най-после и на мене си...

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Душата ми отново завибрира –
 сребристо-звънък, крехък камертон.
 Пътеките на детството събира
 в един протяжен, тъжно-сладък тон.
 По пепел стъпвам... времето е кратко.
 Наоколо ухае на мъзга,
 на пръст, на пролет... Мъничко богатство
 премерва кукувицата... Едва
 успявам с обич дъх да си поема,
 и песен ме пронизва със нега.
 Лозите плачат.
 Като Възкресение
 и с благослов в мен идва пролетта.

ПОЕТ

на Симеон

Дипли се ноцта навън,
 с тих саван завива сън
 улици, градини, хора...
 Спи градът. А без умора,
 скрила светлина във шепи,
 бди душата на поета,
 към небето се протяга
 и започва да му слага
 капки звездни тук и там.
 Небосводът е голям,
 и предълга е ноцта.
 Ала нежната душа
 няма да се спре, додето
 не засвети в мир небето...

СЕЗОНИ

*Пак тихо есента нанася
ръждива листвена позлата.
И с пъстроцветната украса
блести на слънцето гората
на вятъра под хладна ласка
потрепва с пременени листи,
проскързва тихо... сякаш плаче...
Но къта еретични мисли
за пролет и растеж. Не плаши
мъгливата зора гората.
Какво са леден дъжд и киши,
бодличките на самотата?
Разлистила е летен спомен...
През зимата ще оцелее,
прикрила раменете голи
със снежен шал. И нека вее
вихрушката. И ледовете
да окоават в студ земята.
Когато пролетта засвети,
ще оживее пак гората.*

* * *

Превърнала съм се в крадец на щастие.
 Очите ми – заложенени капани
 улавят миговете и ги кътат
 дълбоко някъде – в ума ми.
 Целувка влюбена откраднах
 на две деца с коси от ален залез...
 милувката на вплетени ръце,
 усмивката на мъничко дете...
 И като манияк на тъмно ги разгръщам –
 искриците любов да уловя...
 А после... после се превръщам
 отново в тъжната жена,
 която... чака...
 миговете щастие.

ТАНГО

на Антония

Животът ми превърна се в танго
 и с две напред, една назад пристъпвам.
 Крепи ме страст – житейското тегло
 с мелодията жадно да прегърна.
 Какво от туй, че ритъмът е стар?
 И аз не съм така прекрасно млада...
 Не бива само чистия пожар
 пак да превърна в погребална клада.
 Напред - назад - напред... И зная вече
 живота как в мечта да преобърна.
 Напред - назад - напред... Ех... ритъм вечен...
 Добре те овладях... С живот съм пълна.

*небе
от обич*

*РИСУНКА**на Костадин и Риши*

*Загатнат силует –
загърната вселена;
сияние от падаща звезда;
парченце тъмнина;
дъга в роса стаена;
светулка в тъмносинята гора.
Изрязан силует –
душа, скроена с рамка;
заклучена в картина светлина;
протегната ръка;
замръзнало пространство;
обреченост и тръпнеща тъга.
Рисува младостта.
Нанася смели краски
или огражда,
за да разруши.
Замислена стоя.
И виждам любовта си –
самотен силует.
Но без черти.*

БЕЗМЪЛВНО

Тихо е...
 Някъде в мрака се хлопва врата.
 Тебе те няма – никога, никъде –
 моя вяра, надежда, мечта.
 Пренастройвам за миг в тишината
 претоварените сетива –
 не улавят дори топлината,
 отделена от мойта душа.
 Стоя. И притихнала тръпна очакваща.
 Притискам сърцето – да спре да боли.
 Търся смисъла в спомени хапеци,
 и в пролетите свои сълзи.
 Докога ще живея без любов, без омраза?
 Докога ще се лутам така?
 Искам само две думи да кажа,
 та дори и след туй да умра.
 Но на кой да прошепна „Обичам...“?
 С мен са само тъга, тишина.
 Няма вече кому да се вричам.
 И се губя безмълвна в нощта.

ЦЯЛА

Цялата съм трепет и очакване.
 Всичко в мен вибрира като струна,
 търсеща онези пръсти знаещи,
 как металът се превръща в музика.
 Цялата съм нежност и доверие.
 Всичко в мен събира се във капка,
 молеца за прежадени устни,
 силата от нея да разпуснат.
 Цялата съм обич и признание.
 Всичко в мен изглежда като зрънце,
 готвещо се да дари земята,
 дала своето благодатно слънце.

СЛОВО

*Всесилна, дръзка, нежна и дълбока,
Единствена по своята красота,
С усещане за път и за посока
Една любов ме води по света.
Люлее ме във топлите си длани,
Изпълва ме със вяра... и с тъга.
Надежда ми нашепна, приласка ме*

и каза: „Нека бъде светлина!“

17.12.2002

ОТДАДЕНОСТ

*Нека да съм огъня, до който
ще приседнеш в късна зимна вечер,
за да стоплиш длани вледенени
и забравил болки и проблеми.
Нека да съм слънцето, което
ще те гали в пролетната утрин –
да погледнеш весело към мене
и мечтите свои да превземеши.
Нека да съм грешното ти лято
чувствено и страстно, всеотдайно,
дало ти на птиците крилата –
да усетиш ритъма на свободата.
Нека да съм тихата ти есен –
кротка, благодатна, благодарна,
дарове дарила и дарена
с обич като огнена вселена.
Нека да съм твое огледало,
във което образа да видиш,
който никой друг не ще познава –
цял, прекрасен, твой и истински.
Нека да съм истината твоя.*

ШЕПОТ

Обичам те.
 Дочаках да го кажа.
 Намерих вече обичта си скъпа.
 Но всичко е една измама –
 не иска да го чува скъпия.
 Аз молах се за обич.
 Исках нежност.
 Готова бях да бъда огън, сила.
 Готова бях да бъда и безбрежност.
 Готова бях да бъда и закрила...
 Готова бях за всичко.
 Само тази
 смутена непричастност не очаквах.
 Сега стоя сама, сънувам лятото
 и шепна тихичко словата си
 на вятъра.

ОПИТОМЕНА

Като лисицата на оня Малък принц
 аз молих те: „Опитоми ме...
 Дари ми времето си, със сърцето виж
 това, което няма име.“
 Направи го.
 И стана мой приятел.
 Научи ме с любов да те ценя.
 Сега си имаш мен – един мечтател,
 обвързан с твоята душа.
 Но вречен си на своята светла роза.
 Ще ме напуснеш и ще отлетиш.
 Не ще загина. Само тъжна проза
 в сърцето ми ще посадиш.
 Защото ти за мен си отговорен.
 Защото аз за тебе ще тъжа.
 Но има изход –
 дай ми път отворен
 и аз да те опитомя.

РАЗМИСЪЛ

Опитвам се да разбера
 какво си ти за мене –
 нечакан порив в самота,
 възможност за летене,
 очакване, доказване,
 последна обич скъпа,
 изпълване, опразване,
 сълзата на разлъка,
 спокойствие и радост ли
 или пък тежко време,
 откриване, изгубване...
 Какво си ти за мене?
 Опитвам се. Защо ли пък?
 Тук смисълът се губи...
 „Не е взаимно“ –
 казваш ми.
 Прилича на присъда.

УЛОВЕНА

В обърканото ми съзнание
 все пак намира се и нещо трайно –
 това е страстното желание
 да бъда с теб, да бъдем заедно.
 Денят минава в нощ, нощта във ден.
 Но като уловена пеперуда
 трептя, оплитам се все повече, а в мен
 живее и расте очакване за чудо.
 Обречена, не спирам да мечтая.
 И виждам във съня си светли залези,
 коне, надбягващи се с вятъра,
 и пеперуди, недокоснати от паяци.

МИГ

„Здравей“ – пак чувам твоя топъл глас.
 И срещат ме очите ти засмени.
 „Здравей“ – усмихнато отвърщам аз,
 и крия своите мисли разпилени.
 И в този миг готова съм да вярвам,
 че нещо неочаквано, красиво,
 ще ни се случи и ще ме накара
 да счупя огледалото си криво.
 Това е той, мигът във който
 очакването сгрява моите длани.
 Надеждата омайва ме и просто
 топи веригите на чувства в лед сковани.
 Прекрасен миг. Единствен, впрочем.
 След поздрава, отправен на вратата
 пристъпваш, срещаме се и говорим...
 Но между нас пак сяда пустотата.

* * *

Притихнала оглеждам се сред стаята опразнена,
 а погледът на нищо се не спира,
 защото тебе търси. Студено е пространството.
 В душата ми дрънчи строшена лира.
 Отиде си. Изпратих те. Сега ще дърпам струните
 на своята отчаяна надежда,
 че днешното сбогуване е като бумерангите...
 А пътят ти към мене те отвежда.

* * *

Ако знаеше колко ми липсваш –
 от момента, във който небрежно
 ти протегна ръка
 и прошепна „Довиждане“,
 до съня, в който тебе те няма...
 Ако знаеше нуждата само
 да съм с теб и до теб –
 укротена, пречистена,
 като розова пъпка –
 все така неразлистена,
 жажда моя, обич единствена...
 Ако знаеше колко те чакам –
 твоите стъпки да чуя във мрака,
 да изпия зеления извор
 в твоя поглед, от радост избистрен...
 Ако знаеше...
 Би ли ме искал?...

В ЧАТА

Ден след ден, нощ след нощ тебе търся.
 Пред монитора сядам сама,
 гледам думи, от други написани,
 а опитвам се теб да чета.
 Моя обич – и болка и радост.
 Мое слънце среднощно си ти.
 С теб се връщам към своята младост,
 с теб откривам, че имам мечти.
 Теб – подарък красив на съдбата –
 няма как да отхвърля, уви.
 Тебе чакам сама в тъмнината
 да огрееш и моите дни.

ПРЕДЧУВСТВИЕ

Раздялата наднична иззад ъгъла.
 Страхувам се, но пак ще я приема.
 Очакването се превръща в мъка.
 Не ме дарява бъдното, а взема.
 Пак не дочаках пъстроцветни изгреви
 да светят във очите ми засмени.
 Отива си. А беше толкоз близо.
 Напразно чувствата са разпилени.
 Напразно чаках, вярвах и горях.
 Напразно призовавах и се борих.
 Сега усещам... толкоз ме е страх...
 Раздялата с очите му говори.

НЕВЪЗМОЖНО

Толкова обич... и болка... и страст!...
 Толкова чувства запрени...
 Аз съм ти. Ти си аз. Между нас
 се простират вселени.
 Ти обичаш и търсиш...
 Напразно.
 Аз обичам и търся...
 Няма как да взривиме пространството –
 Обичта ни е къса.

* * *

Простих се със нещо, което не бива
 да бъде оставено просто така –
 една недовършена светла поема
 остана да плаче в нощта.
 Остана дъхът на бленувана нежност
 край мен да витае... уви.
 Простих си и своята тежка небрежност,
 но себе си изпепелих.

* * *

*Предадох се. На самосъжаление.
Предадох се. От черна самота.
Предадох се. А беше време
да летя.*

* * *

*Доверие.
Жестока дума.
До вярата – на крачка само.
Доверие.
Едно безумие.
Мечта, за нещо неживяно.*

* * *

*Колко по-открита аз да бъда?
Колко по-жестоко да копнея?
Как поставена от теб присъда
да избегна? И да оцелея.*

* * *

*Пустинен вятър
вие зад завоя.
Душите ни се пълнят
със сълзи.
Напразно
ще изливаме пороя –
в пустините ни
цвете не цъфти.*

ОЦЕЛЯВАНЕ

Режа и хвърлям парчета сърце.
 Късам и мятam далече.
 Нека умра. Но ще бъда поне
 здравомислещо човече.
 Почвам от мястото, скрило копнеж.
 Стига копнеж и е крило.
 Празно и пусто прелива сега.
 Може така да е щастливо.
 Ето парчето, прибрало любов...
 нуждата... нежността... светлината.
 Нека да бъде без обич сега.
 Друго си е с тъмнината.
 Махай се, късче! Да спре да боли!
 Нищо не трябва да има.
 Мъртва да съм – по-добре е, нали?
 Нека замръзна със зимата.
 Стене сърцето разбито. Кърви.
 Плаче душата ранена.
 Тяло и дух ще останат сами –
 чувството няма го в мене.
 Зее открита и празна гърдта.
 Скоро и туй ще премине.
 Ще ме обгърне след миг тишина.
 И ще ми бъде могила.
 Няма да плача. Не ще ме боли.
 Няма да трепкам от нищо.
 Гледат ме в мрака студени очи –
 бърдото сякаш надничча.
 Дажe надеждата ще изгоря.
 Стига е ткала миражи.
 Вече ще мога да бъда сама.
 Себе си тъй ще накажа.
 Щом не можах да съборя стена,
 своя стена ще издигна.
 Крача напред непреклонна сега –
 нямам къде да пристигна.
 Няма надежди и няма мечти.
 Делникът иска си своето.
 И безсърдечните имат си дни,
 чакащи ги след завоя.
 Някой тук може да види и крах.
 Нека пък. Вече се смея.
 Аз ще му кажа: Това си избрах.
 Само така ще оцелея.

* * *

Затворих вратата. Заключих сърцето.
 Със щори захлупих деня.
 Изпразних душата. Прогоних детето,
 което се смее на глас.
 В нощта обикалям и търся нещата,
 които ме правят жена.
 Грима си почистих, отрязах косата...
 Какво да изхвърля сега?
 Не ми трябва вече ни обич, ни нежност.
 Не ми трябва вече тъга.
 Добре ми е тука, сред сива небрежност.
 Добре ми е без светлина.
 Ще почна да сричам отново буквара –
 без чувства, без огън и страст.
 Затворена, хлипва във страница стара
 надежда, лишена от власт.

МОЯ

Душата ми плаче.
 Душата умира.
 Ранена крещи в тишината.
 Стоварва се времето
 като секира,
 като тресчици подмята
 желаниа, чувства,
 надежди, мечти.
 Отвлече ги вече пороя.
 Остана душата
 сама да стърчи –
 окастрена, мъртва.
 Моя.

* * *

*Ръцете ми са вейки позлатени,
а дланите ми – шушинеци листа,
като бръшлян обвивам се по тебе
и милвам жадна твоята снага...*

*А ти – изправено и дръзко,
така обичано дърво,
крепиш ме и над мене пръскаш
любов и грижа. Но дано
не те пресекне мойта обич,
че аз съм като паразит
способна да отнема всичко
от теб – живот мой скрит.*

БРЕМЕ

*Превърнала съм в бreme любовта си.
Започнала съм страшно да тежа
в стремежа да докосна радостта си,
скимтейки пред заключена врата.
Застлах пред прага цялата си същност,
положих себе си като пред храм...
А то било напразно. Жрецът, всъщност,
го нямало. Той жертва станал сам.
И дарът ми днес няма кой да вземе,
отпращат ме с захлопната врата.
Нарамвам пак любовното си бreme.
В замяна ще оставя свобода.*

ОБЕЩАНИЕ

И обещах: Не ще те търся вече.
 И се заклех: Ще хлопна таз врата.
 И се зарекох: Няма в късна вечер
 към клубчето и нета да летя.
 По улицата сам-самичка крача –
 със цветна блузка, с вдигната глава.
 Пресрецам закъснели минавачи
 и отминавам. Бързам към дома.
 Там ще се смея, гости ще посрещна,
 ще пеем, ще поспорим, ще мълчим.
 И няма да откривам, че насреща
 стоя не аз, а образ мой – със грим.
 И няма да показвам, че съм празна.
 Обичат ме – ще искат да тешат.
 Ще скрия тихо в хладната си пазва
 отронения лист на цъфнал цвят.
 Сърцето – позакърпено и вехто –
 ще пременя с усмивка, а сълза
 не ще пророня. Няма нищо вечно.
 На обещанието си държа.

КАЛЕНДАР

Ден първи – сълзите преглъщам.
 Ден втори – всичко е в мъгла.
 Ден трети – няма вече връщане.
 Четвърти ден – надеждата умря.
 Така аз пренаписвам календара.
 Така започвам дните да броя.
 Навярно ще съм много, много стара
 на седмия си ден. От самота.

ДВАМА

На Д.

Часовникът на всеки кръгъл час
 надава писък – къса нишки време.
 Лежим. До мене – ти, до тебе – аз...
 а самота заплашва ни с безвремие.
 И миговете все така летят,
 във твоята ръка заплитам пръсти...
 а всъщност ме мори неистов глад
 за онзи миг... Обличам се. И тръгвам.

* * *

Не искам заместители!
 Не искам
 да се залъгвам
 със ерзац и екс!
 Инфарктно да живея,
 да обичам,
 да съм човек,
 и може би творец –
 това за мен е смисълът, от който
 нужда се.
 А не да се смиря.
 Не ми сервирайте отрова –
 не ме убивайте с изкуствени цветя.

ЖЕРТВА

А толкова се молих за любов...
 А толкова я търсих и я чаках.
 Сега опитвам този благослов
 да запокитя пак обратно в мрака.
 Сега отричам своята молба,
 защото натезжа ми от безверие,
 защото ме наказва любовта
 за ненавреме дадено доверие.
 Топя се като свец пред свят олтар –
 нарекох се за радост и спасение,
 а всъщност, любовта от ценен дар
 превърнах в жертва. Чакам изцеление.

ГОЛГОТА

Доверие, разпънато на кръст.
 Това е моята Голгота.
 Виси душата, а околоръст
 кипи, бушува Той – животът.
 На гвоздеи от нежност и тъга,
 и прикована с вяра и надежда,
 пици измъчената ми душа
 и нищичко край нея не поглежда.
 И няма милост – тук ще си вися,
 дорде погубя своето безверие.
 Самотна върху кръста си стърча.
 Дори разбойниците са свалени.

МОЛИТВА

О, моля ти се, Господи!
 О, нека!
 О, нека бъда проста по душа.
 Стори за мене чудо –
 промени ме,
 та аз завинаги да спра
 да се измъчвам
 с болните въпроси:
 „Защо?“
 „Дали?“
 „Как точно?“
 „И сега?“
 Дари ми простота.
 Освободи ме.
 Така ще мога чиста
 да греша.

*ЦВЯТ**Зелено.**Като очите любими.**Зелено.**Като надежда и зов.**Зелено.**Като пролет безименна.**Зелено.**Като любов.**Червено.**Като сърцето разбито.**Червено.**Като огън и страст.**Червено.**Като кръв, като болка.**Червено.**Като власт.**И бяло.**Като косите на мъката.**И бяло.**Като скрита дъга.**И бяло.**Като песен неписана.**И бяло.**Като смъртта.**Безцветно.**Като клонка прекършена.**Безцветно.**Като чиста вода.**Безцветно.**Като приказка свършена.**Безцветно.**Цвят за деня.*

ТАНЦ

Със вятъра те учех да танцуваши
 сред нежната прегръдка на нощта.
 В очите ти жадувах да лудува
 на любовта щастливата искра
 и затова с ръце прошепнах тайна,
 с въздишка те помилвах... С радостта
 на моята открита, всеотдайна
 пречистена и молеща душа
 поведох те във ритъма различен.
 Загледана в зелените очи
 очаквах да ме следваши и обичан
 в стихията със мен да полетиши,
 и с танца си свободен да превърнем
 в магия бяла вечната игра
 между жена и мъж. Ти ме прегърна,
 погали ме и тихо ми отвърна:
 „В мен вятърът е с вързани крила.“

* * *

Дъждът приспивна песничка припява.
 Аз, напоена с ласки и тъга,
 в ръцете ти среднощно залюляна,
 се питам пак: Какво е любовта?
 Да се раздаваши, без да ти се молят?
 Да получаваши, без да го броиш?
 Или пък щастието със свободна воля
 да бъдеш сам – и да му устоиш...

ХАЛОСИЯ

*Раняваш ме.
 Дали неосъзнато,
 или съзнателно...
 това не знам.
 Изсъсква в мен
 жаравата, която
 жадува да изригне
 в светъл плам.
 И се затулявам в дим,
 докато вия,
 загубвайки поредната искра.
 Кога ли ще улучиши
 халосията,
 способна да те пръсне
 с пепелта...*

СНИМКА

*Една река...
 Една пътека...
 Текат във успоредни линии.
 Извивка след извивка
 следват се полека
 тъй близки... и така отдалечени.
 Реката с обич песничка припява,
 разляла се по пътя си
 надолу.
 Пътеката и шушине за раздяла,
 запътила се в своето
 нагоре.
 Реката и пътеката сме ние.
 Пресякохме се в мъничко пространство.
 Отново по отделно
 ще се вием
 в посоката избрана.
 Постоянно.*

* * *

Събуди ме на раздяла и не ме жали.
 Тишината ще е бяла, ще валят звезди,
 някъде ще писне птиче – сякаш ме кори,
 аз на прага ще остана с сухите очи.
 Събуди ме, не жали ме. В новия ни ден
 споменът през мен ще мине – скитник утешен –
 ще докосне с бледи длани моите страни,
 и притихнал ще остане в сухите очи.

* * *

Не ме търси. Не бива да те виждам.
 Ти жаждата не ще да угасиш.
 Недей разпалва въглените – виж ме
 пожарът вече всичко изгори...
 Не съм аз птица Феникс и не мога
 и след смъртта си пак да се родя.
 Ако не можеш с мен да си, за Бога,
 недей да ровиш с пръсти пепелта...

ПРОТИВОСТОЯНИЕ

Ангел и дявол у мене се борят,
 искат душата ми млада.
 Бият се стръвно, неистово спорят...
 Сякаш ме хвърлят на клада.
 Ангелът в мене смирено шепти,
 сочи ми пътя нагоре,
 зове да отхвърля ранени мечти,
 нова врата да отворя...
 Дяволът просто се смее. Не вика,
 праца измамни картини,
 къса на съвестта вехтата книга,
 но ми обрича пустинята...
 Ангел и дявол. Добро или зло?
 Кой би могъл да ми каже?
 Оставям да теглят те своито тегло,
 и тръгвам по пътя си страшен.

КРАЧКА

Не ми харесва никак тази сянка,
 наложена от пълната луна.
 Пълзи... посяга всичко да покрие –
 в очите ми да вземе радостта.
 Набира сила, зейва да ме глътне...
 Наистина ли ще го позволя?
 Не! С крачка настрани ще се измъкна.
 И ще се къпя в лунна светлина.

ИЗБОР

Какво да направя? Къде да вървя?
 Изгубих и път, и посока.
 Разкъсах вериги, а после летях...
 На всичко изтече му срока.
 Сега се залутах. Обгръща ме мрак.
 Не зная къде да поема.
 Дали да отхвърля, каквото избрах?
 А друго не мога да взема...

ОТРАЖЕНИЕ

Тих вир е душата ми – бистра,
 прозрачна и чиста вода.
 Намерила своята истина,
 сега мога смело да спра
 и в тихия вир да погледна.
 На дъното, чакало мен,
 момиче ме гледа – приседнало
 на пясък, от сълзи таен.

СЛАБОСТ

Като водата съм – и нежна, и гневлива;
 животворяща, носеща беди;
 и тиха, и замайващо пенлива –
 променлива. Това ли ти тежи?
 Използвай силата ми – ако можеш.
 И слабостта ми, стига да поискаш...
 Защо напразно себе си тревожиши?
 Стихията не можеш да подтискаш.
 Като вода – прегради не признавам,
 тая дъгата, вая планини...
 И само в любовта се покорявам –
 на силата ми слабостта си ти.

СМИРЕНА

Смирена съм.
 Нали това поиска?
 Поиска в мен водата да смиря,
 поска да престана да се плискам
 и тебе да зова към далнина.
 Послушах те – смирих звездите,
 вятъра и даже
 на облаците лудия летеж.
 И огъня смирих.
 С какво ли още
 да спра в очите
 своя див копнеж?
 Остават птиците.
 Но тях не искам
 на твърдата скала да приземя.
 От грозното си патенце
 не бива
 да отгледам
 охранен лебед в частни езера.

БИСЕР

*Като бисерна мида усеицам сърцето.
 Под черупката черна, невзрачна
 има вътрешност нежна. И сладка.
 Тя живее за зрънцето пясък, което
 ще и прати един ден морето...
 И тогава, защото боли,
 с мекота ще обвива.
 Ще му дава седефни сълзи,
 с ласки ще го покрива,
 за да стане извечното чудо
 и под грозна черупка
 капка бисерна да заблести.*

Разбра ме сърцето. Затупка.

** * **

*Обичам те въпреки твоята воля.
 Обичам те всякакъв.
 И на инат.
 С тая шеметна лудост не ща да се боря.
 Ще съм твой приятел.
 И враг.
 Ще милвам. Ще браня.
 Ще късам, убивам.
 Ще предизвиквам във теб онова
 момче, за което
 е радост живота.
 А тъжния мъж
 ще утеша.*

ВЯРА, НАДЕЖДА, ЛЮБОВ

– Ще се завърне... – шепне ми Надежда.
 – Обичана си... – Вярата реди.
 – Добре направи... – Любовта поглежда
 в очите с неизплакани сълзи.

*Какво да ви направя, мили мои?
 Дошли сте ми на гости и сега
 ще трябва на трапеза да ви сложа.
 Ще трябва с нещо да ви нагостя.
 Не мога да ви върна – срамота е.
 Не влизате накуп във всеки дом.
 За вас на тежка маса ще положя
 трапеза страшна.
 Слагам мълчешком
 сърцето си – разбито, попиляно;
 душата си – сломена от тъга;
 ума – затворил жива рана...
 – Да ви е сладко.
 Бедна съм сега.
 Но щом сте тук – и аз ще поговяя.
 Лечителки сте силни, знам това.
 И с ваша помощ някак ще успея
 богатството да върна у дома.*

ПОКАЯНИЕ

*И все пак... Още те обичам.
Прости ми за това. Прости.
Зарекох се да се отричам
от теб, от себе си дори,
зарекох се да те оставя
да бъдеш сам – какъвто си,
зарекох се да те забравя...
Но не успявам. А почти,
на косям бях, за да успея.
Повтарях твоите слова,
като молитва си ги пеех,
с надежда да се утеша:
„Не е взаимно... Без значение...
Предпазвам те от грешка аз...“
Какво ти тука утешение?
Мен иде ми да вия с глас.
Не съм красива, нито млада.
Ума ми друг го разруши.
Но оцеляла в мойта клада
аз имам право на мечти.
Затуй те моля – остави ме
да те обичам, както знам.
И нека шепна твойто име.
Прости ми. Няма да си сам.*

* * *

Сън сънувам, моя обич.
 Сън сред ясен ден.
 Сън сънувам и живея
 с образа във мен.
 Тебе виждам, тебе мисля.
 Ти си ми един.
 Ти, едничка обич, чиста
 като полет син.
 Тебе милвам с жадни длани,
 с теб стоя в нощта.
 Само твоят поглед пали
 слънце в мен. Така
 сън сънувам. И не искам
 ден да раздени.
 Сън ли ще си, мой единствен?
 Дано да не си.

ВЪЛШЕБНИЦА

Като Алиса във света на чудесата
 потъвам днес. А моята тъга
 посяга да ме стегне за душата.
 Не ще я пусна. Ще се утеша.
 Ще сътворя вълшебства.
 Мога вече. Ще взема звезден прах;
 ще пръсна лунен лъч;
 ще ги примеся с шепота далечен
 на оня страшен и прекрасен път,
 по който любовта ни води вечно;
 усмивка ще добавя, и звук на тишина;
 и ще разбъркам скъпата далечност
 на детството, събрало светлина...
 Вълшебство ще направя. За тебе ще го сторя –
 обичан мой, мой приказен копнеж.
 Ще ти го дам – да полетиш на воля
 и да стоиш убиващия скреж.
 В света на чудесата ще пристигнеш.
 Ще мога да те срещна там –
 вълшебницата млада, готова да постигне,
 за теб това, което не умееш сам.

ВЯРНОСТ

Обрече ме на вярност.
 Разруши ме.
 Разнищи ме
 и пак ме изтѣка.
 Накара ме да плача
 с твойто име.
 Научи ме със смях
 как да летя.
 Откри ми себе си...
 И каза да те мразя.
 Заклучи се
 и каза да вървя.
 Сега, обаче,
 тебе ще накажа:
 На теб съм вярна –
 ти живеи с това.

ЗА ТЕБ

Умея да чакам. Умея да правя
 света по-различен. Умея това.
 Умея да вземам. Умея да давам.
 Умея... Умея много неща.
 Затуй си обречен. Умелата същност
 на моята крехка, ранима душа
 към теб ще обърна и теб ще обгърна
 с вълшебство, което твори чудеса.
 Света ще отворя, деня ще обърна,
 ще свърши студената ноц.
 И теб ще обичам – сърцето ще върна.
 Отдай се на моята моц.
 С дъх светъл на нежност
 без гръм ще разкъсам
 веригите стари на твойта душа.
 Обречен си вече.
 Умея да чакам.
 Умея да правя много неща.

АЗ, КЛАДЕНЕЦЪТ

*Не се опитвай с мен да си жесток.
 Промяната ми не е в твоя власт.
 Че любовта към теб е кладенец дълбок,
 във който се разтворих аз.
 Не пускай като палаво дете
 студени камъчета във него.
 Ще плисне, ще се люшне, ала не...
 не ще се види дъното вълиебно.
 Не ще успееш да ме пресушиш.
 Не ще успееш и без мен да бъдеш.
 Аз жажда дадох ти. И виж –
 превръщам се за теб в присъда.
 Оттук нататък, както и да искаш
 без мен живота си да подредиш,
 една преглътната въздишка
 във себе си ще споташи.
 Защото мога всичко да понасям.
 Аз нямам форма – жива съм вода.
 За мене времето е пясък,
 и мога да го отнеса.
 Вълничките от твоята жестокост
 превръщам бързо пак във светлина,
 а слънчевите зайчета от болка
 аз мога да направя – знай това.
 Не се опитвай мене да променяш.
 Ако си смел, със шепи ме вземи.
 Така ще те даря с безвремие.
 Аз – кладенецът. И детето – ти.*

СПАСЕНИЕ

Суха и напукана от жажда,
 черна,
 изгорена,
 в самота,
 чака ме измъчена душата
 като топъл дъжд –
 да я спася.

Чака.

И не вярва, че ще дойда.

Чака.

А не смее да ме вика.

Плаши се от облака дъждовен,
 дето върху нея ще изсия.

Чуди се дали не ще е буря,
 от която всичко да погине,
 от която няма да поникне
 зрънцето,

запазено в пустинята.

Ще откликна на молбата неизказана.

Ще изляе влагата животелна.

Нежно ще го сторя.

И внимателно

ще извикам цветето най-истинско.

Цялата ми обич ще е негова.

Нека да цъфти.

Отдавна чака.

Нека свят да види. И светът
 на красотата му
 да се порадва.

НЕБЕ ОТ ОБИЧ

Не ме е страх от нищо. Тук стоя,
 загърбила и болка и неверие.
 Пред мен е пътя вече извървян,
 зад мен – едничкото спасение:
 да бъда пак каквато съм била –
 открита, искрена и даваща.
 Страху си аз превърнах във крила.
 И с тях ще прекося живота, плаваща
 в небе от обич.
 Чистата любов,
 дарена ми от огъня на болката
 ще бъде вече моят благослов.
 Обикнала. Обичаща. И толкова.

ПЛАТНО

На времето разстилам платното избеляло,
 замислена го гледам, а почва да горчи...
 Основата е тука, но вътъка го няма –
 тук нещо е излишно, а друго – не личи...
 Тъккала съм без обич – и шарката се губи.
 Тъккала съм с омраза – и багрите горят.
 Съвсем е малко само началото тъй трудно
 на новата ми нишка, попила твоя цвят...
 Ще трябва да изнищвам. Ще трябва да поправам.
 И дни и ноци вече ще трябва да стоя,
 та огнената шарка на любовта преляла
 в платното занаят да мога да вътъка.
 Тогава с чиста радост на себе си ще кажа:
 Живях. Обичах. Страдах. Обичана аз бях.
 Желаях да откроя и смисъла на ада
 и в рая да пристигна. Щастлива съм – успях.

ТВОЯ

Опънала на струни сетивата –
 до отказ, чак до скъсване почти,
 потъвам през очите ти в душата.
 Напипвам пулса... Знам, че те боли...
 Превръщам се за теб в лечебна капка,
 разтворила невинност и тъга,
 понасям се по пътя на кръвта ти
 за да открия точно онова
 различиено, закърпено, закрито,
 измъчено, изгубено сърце,
 което за любов вече не пита,
 което се отказва да зове.
 Обвивам го със светлата магия
 на мойта вяра. Нежно – ръб след ръб –
 с търпение и обич ще изтрия
 там белезите, вдялани от скръб...
 Изчистила изгарящите рани
 ще се превърна в пареща сълза,
 очите ще измия пожелани,
 ще ги целуна... и ще се стопя...

НЕВЕСТА

*Лятна вечер, ливади дъхави,
мракът ражда светулки.
А със дребни звезди напъпили
са очите ми пълни.
Тази нощ съм сама магьосница
чакам звездно роене –
да открия непито кладенче,
да го скътам у мене.
Ще намеря биле омайниче,
ще го свия на китка
и със думите – най-потайните –
ще сплета своята плитка.
Ще изтича на пръсти лятото,
ден нощта ще погълне,
на лъчите най-първи в златото
есента ще покълне.
Щом се съмне – добра и истинска
ще се сгуша до тебе –
омагьосана, теб орисана.
Еньовденска невеста.*

* * *

*Накъсан вик,
 погалваща въздишка,
 и шепот, пренаситен от неџа,
 и устни, затрептели от усмивка,
 родена във часа на радостта.
 Ръцете милват,
 сливат се телата,
 душите се докосват със очи.
 С теб вече сме частички от дъгата.
 Не говори. Люби ме. И мълчи...*

* * *

*На пръсти се повдигнах – небето ти да стигна
 и твоята примамлива дъга.
 Душата си разтворих – от нея да попиџ
 до капчица смџха и радостта.
 Очите ми те следват – изгряващи звездици
 на твоя необятен небосвод.
 Ръцете си превърнах в крила на пъстро птиче –
 щастливи в теб да бродят цял живот.
 И нека не е вечно. Небето е безкрайно,
 а птиците родени са за него...
 За днес това ми стига – прекрасната ти тайна –
 отворено небето в мене гледа...*

ЖАЛБА

Магеснико мой, моя обич предричана,
 намерих те вече след толкова скитане.
 След всички ноци на лутане в мрака,
 след всичките сълзи, които изплаках,
 сега тебе милвам. Ти все пак се случи!
 Но жалба жалея, че извор заключен
 оставила в тебе жена-самовила
 и скрила дълбоко сияйната сила –
 лицето на камък, ръцете, гърдите...
 и живи са само очите... очите...
 Дано зла магия с любов да преборя
 и тебе да пусна свободен – на воля...

ВРЕМЕ

От всичките броени часове
 на моето студено денонощие,
 най-дълги са онези мигове,
 в които чакам пак да те докосна.
 От всичките минути на часа,
 през който мога с тебе да се видя,
 най-къса е минутата една,
 превръщаща сегашино в минало.
 От всичките секунди на нощта,
 оформили минутните мъниста,
 най-истинска ще бъде вечността,
 в която ще дочакам: „Теб обичам...“

АВТОБИОГРАФИЧНО

Ще трябва да разкажа тук за себе си –
 че малко хора, всъщност, ме познават.
 Прочитат поетичните ми дневници
 и току почнат да ме възхваляват.
 А, впрочем, аз съм най-обикновена.
 Жените като мен са много по света.
 И знам, че с думата последна
 ще се изкаже вечността.

Родила съм се в пазвата зелена
 на тъжната Родопска планина,
 а после с песен ме отгледа
 извечната Тракийска равнина.
 Обичаха ме, глезиха ме – мили
 роднини – мама, татко и сестра.
 Помогнаха ми да откривам сили
 след всяко падане да ставам пак сама,
 и ня ми песни баба, дядо ми с кавала
 ми свиреше за родната земя,
 затуй от детството съм сбрала
 любов и радост – светлина.
 Пораснах и професия избрах си –
 учителка да бъда, и така
 с любов да се опитам да раздавам
 на малките, невинни същества
 и слънцето на Тракия любима
 и вярата на моята земя,
 че ще пребъдем, че затуй ни има –
 за да е по-красив със нас света.

*Омъжих се. Обичах. Вярвах.
Кълнях се в името му – като в бог.
Родих деца – два чисти ангела.
Но секна всичко. Плач дълбок,
и болка като в адска дупка
обгърна моята душа.
За мен сякаш всичко свърши,
умрях – преди да се родя.*

*Оттук нататък аз не зная
какво ще бъде. Ето ме сега.
Като дърво, от гръм пробито,
изправям с мъка своята снага –
окършена, трошена, разнебитвана...
Но корените в здравата земя
се впитат... И сурова истина
се влива в чистата сърцевина –
че няма начин мъка да ме свърши,
че има още радост по света,
че чака ме едничка свята длъжност –
започнатото тук да извървя...*

*И затова все пак не се предавам.
Започнах отначало – затова.
Сега откривам себе си – изцяло –
в редените със рими тук слова
и моля се на Бога да научи
така препатилото ми сърце
как утрото отново да посрещам
без страх, с усмивка на лице.*

*Това съм аз – жена обикновена.
Като мнозина тук, измежду вас.
Претенции да бъде свършена
аз нямам. Просто мисля си на глас.*

Съдържание

3	жива вода – стихотворения	14	СРЕДНОЩНА МАДОНА
4	СЪРЦЕ БЕЗ БРОНЯ МЕЧТА	15	МЛАДОСТ ПОД ДЪГАТА
5	ОБИКНОВЕНИ НЕЩА Безумно рано	16	ВЕЛИКДЕН ДЕТСКИТЕ ОЧИ
6	ЕДНОРОГ В измислен свят	17	Съмнение ПОУКА
7	НУЖДА А думите	18	БИТКА ИМА
8	СЪРЦЕВИНА	19	Сърцето ми Една паралелна вселена
9	РЕАЛНОСТИ ДОН КИХОТ ? Защо ли	20	ДУШАТА МИ КРЪСТОПЪТ
10	ЕСЕННО ПРИМИРЕНИЕ	21	БЕЗ МАСКА
11	ВОПЪЛ ТРЕВА	22	ИСТИНА ПРИЯТЕЛСТВО
12	ДЪРВЕТА	23	ЖИВИ Синята тревожност
13	МАДОНА	24	ЦЕННОСТИ Циничен век Движение

25
ГРАДЪТ
Раздипли облак

26
Малки, схлупени къщурки
НОЩ ПРЕДИ КОЛЕДА

27
ВАРВАРИ
ЩАСТИЕ

28
ВОИНЪТ

29
ОТРЕЧЕНА
НОВОРОДЕНА
ПРОШКИ

30
ВЪЗКРЕСЕНИЕ
ПОЕТ

31
СЕЗОНИ

32
Превърнала съм се
ТАНГО

33
небе от обич – любовна лирика

34
РИСУНКА

35
БЕЗМЪЛВНО
ЦЯЛА

36
СЛОВО
ОТДАДЕНОСТ

37
ШЕПОТ
ОПИТОМЕНА

38
РАЗМИСЪЛ
УЛОВЕНА

39
МИГ
Притихнала оглеждам се

40
Ако знаеше
В ЧАТА

41
ПРЕДЧУВСТВИЕ
НЕВЪЗМОЖНО
Простих се

42
Предадох се
Доверие
Колко
Пустинен вятър

43
ОЦЕЛЯВАНЕ

44
Затворих вратата
МОЯ

45
Ръцете ми
БРЕМЕ

46
ОБЕЩАНИЕ
КАЛЕНДАР

47
ДВАМА
Не искам заместители!
ЖЕРТВА

48
ГОЛГОТА
МОЛИТВА

49
ЦВЯТ

50
ТАНЦ
Дъждът

51
ХАЛОСИЯ
СНИМКА

52
Събуди ме
Не ме търси
ПРОТИВОСТОЯНИЕ

53
КРАЧКА
ИЗБОР
ОТРАЖЕНИЕ

54
СЛАБОСТ
СМИРЕНА

55
БИСЕР
Обичам те въпреки

56
ВЯРА, НАДЕЖДА, ЛЮБОВ

57
ПОКАЯНИЕ

58
Сън сънувам
ВЪЛШЕБНИЦА

59
ВЯРНОСТ
ЗА ТЕБ

60
АЗ, КЛАДЕНЕЦЪТ
61
СПАСЕНИЕ

62
НЕБЕ ОТ ОБИЧ
ПЛАТНО

63
ТВОЯ

64
НЕВЕСТА

65
Накъсан вик
На пръсти се повдигнах

66
ЖАЛБА
ВРЕМЕ

67
АВТОБИОГРАФИЧНО

Мария Мичева
„Сърце без броня“

Българска
Първо издание

Художник *Георги Пеличев*

Фондация „Буквите“
www.bukvite.com